

φιρμανιον ἔμελλε ν' ἀναγνώσθῃ. Θεωροῦντες διὰ παραθύρου ἀντικρίζοντος τὸν θρόνον εἶδομεν τὸν στρατὸν παρατεταγμένον ἐπὶ πλατείας καὶ ἀκριβῶς κατὰ τὴν 8 καὶ ἡμίσειαν ὁ αἰγυπτιακὸς ἐθνικὸς ὕμνος μᾶς εἰδοποίησε περὶ τῆς προσεγγίσεως τοῦ Κεδίβου, συνοδευομένου ὑπὸ τῶν πριγκίπων καὶ ὑπουργῶν. Τὴν ὄψιν ἔχων καταπεπονημένην καὶ ὠχράν, ὁ Τευφικὸς πασᾶς παρῆλθε ταχέως ἐπὶ τὸν θρόνον, καὶ ἀνέμεινεν ὀρθιος, τὴν ἀφιξίν τοῦ Τούρκου πρεσβευτοῦ ἐπὶ ἐν μακρὸν τέταρτον ὥρας. Μετ' οὗ πολὺ ἡ πλατεία πληροῦται πολυαριθμῶν ἰππέων προφυλάκων, ἐν ποικιλωτάταις στολαῖς· τάγμα θωρακοφόρων, τὸ ὅποιον θὰ ὑφίστατο τὸν παραλληλισμὸν πρὸς τὸ γαλλικὸν ἰππικόν· ἕτερον τάγμα ὠπλισμένον ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν δι' ἀλυσσοπλέκτου πανοπλίας· εἶτα ἰππεῖς προφύλακες καὶ τέλος, τὸ μεγαλοπρεπὲς τοῦ κράτους ὄχημα, ὑπὸ ὀκτῶ ἐλαυνόμενον ἰππων, μετὰ ἡνιόχων ἐν ἐρυθρᾷ στολῇ ἐξ οὗ κατέρχεται ὁ Ἀλῆ Βέης Φουάτ, βραχὺς, μελανοπύγων Τούρκος, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ φιρμανίου, ὀλίγον τι αὐτοῦ ὑψηλοτέρου. Ὁ ἀντιβασιλεὺς διέρχεται τὴν αἴθουσαν καὶ τὸν συναγᾶ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς κλίμακος, φιλεῖ καὶ δέτει ἐπὶ τοῦ μετώπου του τὸ πελώριον ἔγγραφο τὸ παραδίδει εἰς τὸν ἀρχιγραμματεῖα του, Ταλαὰτ πασᾶν, ὅστις φέρει τὸν αὐτὸν πρὸς αὐτὸ σεβασμὸν, καὶ τὸ φέρει εἰς τὸ βῆμα εἰς τοὺς πόδας τοῦ θρόνου. Συγχρόνως ὁ Ἀντιβασιλεὺς ὀδηγεῖ τὸν Ἀλῆ Βέην Φουάτ εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ θρόνου, καὶ πάντων ἰσταμένων, ὁ Ταλαὰτ πασᾶς ἀρχεται τῆς ἀναγνώσεως τοῦ ἔγγραφου, ἐν μέσῳ βροντῶδων πυροβολισμῶν. Ὁ ἐντελεστέρος γνώστης τῆς τουρκικῆς θὰ ἀπηλλάττο τῆς ὑποχρέσεως νὰ εἴπῃ τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ, διότι ἡ χαμηλὴ μονότονος φωνὴ τοῦ γραμματεῖος ἐπνίγετο ἐν τῷ πατάγῳ τοῦ χαιρετισμοῦ. Τοῦ φιρμανίου ἀναγνώσθέντος, πάλιν φιληθέντος καὶ κατατεθέντος ἐν ἀσφαλείᾳ, εἰς Ἰμάμης προῆλθε καὶ ἀνεκραύγασε εὐλογίαν εἰς τὸν Ἀλλάχ. Οὕτως ἔληξεν ἡ τελετὴ δι' ἧς ἀνεκηρύχθη ὁ Τευφικὸς ὁ πρῶτος νόμιμος Κεδίβης τῆς Αἰγύπτου.

Ο ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΚΑΙ Ο ΚΩΝ ΔΥΤΟΥ ΠΟΠΗΥ ΠΑΡΑΔΟΣΟΣ ΚΑΙ ΤΡΑΓΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Εἰς ἐπτὰ κεφάλαια.

ὑπὸ Φρεδερίκου Γερστάκερ.

Μετὰ φρασίς Μ. Α. ΣΑΚΚΟΡΡΑΦΟΥ

(Ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ).

[Συνέχεια, ἴδε ἀριθ. 17].

«Πολὺ καλὰ — ἀρκεῖ!» εἶπε μειδιῶν ὁ κυνηγός. «Ἐλα, ἠτύχασε, Πόππου, — καλὲ μου σκύλε! — ἀρκεῖ!» καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐφόρεσε τὴν πυριτοβολοθήκην καὶ τὴν γλαϊνάν του, κατεβίβασε τὸ πυροβόλον ἐκ τῶν ἀρπανίων, καὶ ἐβάδισε πρὸς τὴν θύραν, συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ κυνός.

«Στάσου, Πόππου!» εἶπε τώρα εἰς τὸν κύνα του, ἐνῶ οὗτος ἀνακηδῶν προέβαινε πρὸς τὴν γνωστὴν διεύ-

θυνσιν καὶ ἐτριπόδιζεν ἐν πεποιθήσει. «Πρόσμεινε, Πόππου· πρῶτον θὰ κυττάξωμεν εἰς τὸ καπνιστήριον, διὰ νὰ ἴδωμεν ἐὰν τὰ πάντα ἦναι ἐν τάξει.»

Ταῦτα εἰπὼν ἐπλησίασεν εἰς τὴν ἀποθήκην, μὲν ὅτις τηροῦσαν ὄνομα οἰκίας, διότι δὲν ἦτο ἄλλο τι εἰμὴ εἰδὸς τι ἐπισκηνώματος, ἐκ πάλων κεχωσμένων ἐντὸς τῆς γῆς πλησίον ἀλλήλων, ὅπερ ὀροφὴ ἐκ πυκνῶν φλοιῶν ἐπροστάτευε κατὰ τοῦ ἀνέμου καὶ τῆς βροχῆς, ἐνῶ ἔως ἐξήκοντα ζεύγη ἐλαφοκεράτων ἐμπεπηγμένων ἐπ' αὐτῆς, συνεκράτουν τὰ μεμονωμένα τεμάχια τῶν φλοιῶν ἀπὸ τοῦ νὰ ἐξολισθαίνωσι. Χαμηλὴ θύρα, στερεῶς κεκλεισμένη διὰ ξυλίνου σώματος ἀπετέλει τὴν εἴσοδον, τὸ δὲ ἐνδότερον ἦτο ἡ ἀποθήκη τοῦ φιλοπόπου κυνηγοῦ. Πολλὰ τεταριχουμένα τεμάχια ἄρκτου, μία σειρὰ καπνιστῶν ἐλαφομηρῶν, καὶ δύο ἀσκοὶ πεπληρωμένοι μέλιτος, ἀπετέλουν τὰ κυριώτερα ἐφοδία του· ἐπὶ δὲ τοῦ ἐδάφους ὑπῆρχον πολλαὶ ρίζαι κομμιοφόρων δένδρων ἐσκαμμένοι καὶ πεπληρωμένοι ἀραβοσίτου καὶ ἄλατος, καὶ ἐπὶ τινῶν πάλων ξηραὶ κολοκύνθαι κρεμασμέναι, αἰτινὲς εἰσι τὰ ὠραιότερα λαχανικὰ τῶν Δυτικῶν Μερῶν τῆς Ἀμερικῆς.

Ὁ Στέφανος, διότι τοιοῦτο ἦτο τὸ ὄνομα τοῦ κυνηγοῦ, ἔμελλεν ἦδη νὰ κλείσῃ τὴν θύραν, μετὰ εὐχάριστον βλέμμα εἰς τὸ ἐσώτερον, ὅτε αἰφνης παρετήρησε σειρὰν ἐλαφομηρῶν παστῶν, καὶ τότε κλίνας εἰς ἕνα τῶν πασσάλων ἤρχισε νὰ μετρᾷ ἐν σπουδῇ τὰς ἐπὶ τοῦ ξύλου ἐγκοπὰς.

Μία, δύο, τρεῖς, τέσσαρες, πέντε, ἕξ, ἐπτὰ, ὀκτῶ, ἐννέα — καλὰ, — καὶ ἀπὸ μέσα», ἐξηκολούθησεν ἐγειρόμενος πάλιν — «Ἐν, δύο, τρία, τέσσαρα, πέντε, ἕξ, ἐπτὰ, ὀκτῶ — γυ!» εἶπε καὶ ἐθεώρει σκεπτικῶς τὴν κενὴν θέσιν, ὅπου τὸ ἔννατον καπνιστὸν τεμάχιον ἐκρέματο· «ἀλλ' αὐτὸ εἶναι παράδοξον, Πόππου! Δὲν γνωρίζει ὁ Πόππου τί ἔγεινε ὁ ἔννατος ἐλαφομηρὸς;»

Ὁ Πόππου ἐπανελθὼν πάλιν παρὰ τῷ κυρίῳ του, ἐφάνη ὅτι δὲν ἤκουσε τὴν ἐρώτησιν· διότι ἦτο ἐντελῶς ἀπησχολημένος θεωρῶν κρανίον ἄρκτου ὑπὸ τοῦ ἡλίου λευκανθέν.

«Χυ! εἶναι παράδοξον», ἐψιθύρισε ὁ Στέφανος μετὰξὺ τῶν ὀδόντων· αὐδὲν σημειῶν ψυχῆς ζώσης, πλὴν ἐμοῦ καὶ τοῦ Πόππου, καὶ ὅμως τὸ χειρομὲρι ἐπέταξε! Μήπως ἕκαμα λάθος εἰς τὸ μέτρημα; ἀλλ' εἶναι τώρα τρίτη φορὰ, ὅπου μοῦ λείπει κάτι τι. Πόππου, Πόππου, πρέπει νὰ καταβάλης περισσοτέραν προσοχὴν», ἐξηκολούθησε στραφείς πρὸς τὸν κύνα· δὲν θὰ τὸ ὑποφέρω πλέον. Ἐὰν μοῦ λείψῃ τίποτε πλέον, θὰ βάλω τὸ κρεβάτι σου εἰς τὸ καπνιστήριον».

Ὁ Πόππου ἔρριψε δειλὸν βλέμμα πρὸς τὸν κύριόν του, ἔπειτα πηδῆσας, ἐνῶ οὗτος ἐκλείε τὴν θύραν, καὶ ἔφερε τὸ πυροβόλον εἰς τὸν ὦμον, προεπορεύετο φαιδρῶς κατ' εὐθείαν εἰς τὸν σκοπὸν, πρὸς ἀνεύρεσιν τῶν ἰχνῶν τῆς ἄρκτου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. — Η ΘΗΡΑ.

Ἀφοῦ ὁ Πόππου, ἀφῆκε ὀπίσω τὴν οἰκίαν, ἤρξατο σείων τὴν οὐρὰν φοβερῶς· ἦτο περίφρμος ἀνιχνευτικὸς